

Sygn. akt IX Ka 782/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna (spr.)

Sędziowie: SO Tomasz Nowak

SO Klaudiusz Senator

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 roku

sprawy S. M.

oskarżonego o przestępstwo z art.189 § 1 kk i art.158 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk

w zw. z art.64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 29 stycznia 2013 roku sygn. akt XII K 1092/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 782/13

UZASADNIENIE

S. M. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 28 września 2010 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z drugą osobą, co do którego zapadł prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 6 kwietnia 2011 roku, pozbawił wolności E. L. przetrzymując go w samochodzie, a także wziął udział w jego pobiciu poprzez uderzanie w głowę pięściami narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k., w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci sińców, otarć naskórka na głowie i twarzy, sińców na grzbiecie, otarć naskórka na lewej ręce, złamania kości nosa, które spowodowały u niego naruszenie czynności narządów jego ciała na okres powyżej dni siedmiu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, którą odbył w okresie od 22 sierpnia 2003 roku do 22 sierpnia 2008 roku, za które był skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 5 września 2006 roku w sprawie za sygn. akt III K 163/05 za przestępstwo z art. 197 § 3 k.k.

i art. 158 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., tj. o przestępstwo z art. 189 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 28 września 2010 roku w K., działając wspólnie

i w porozumieniu z drugą osobą, co do którego zapadł prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 6 kwietnia 2011 roku dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki V. (...) nr rej. (...)

o wartości 3000 złotych, dowodu osobistego, prawa jazdy i karty bankomatowej E. L., telefonu N. (...) o wartości 200 złotych oraz bluzy o wartości 80 złotych, portfela o wartości 100 złotych i butów

o wartości 150 złotych, wszystko o łącznej wartości 3530 złotych na szkodę E. L., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k.

III. w okresie od 26 czerwca 2009r. do 4 grudnia 2009r. w podobny sposób

i w krótkich odstępach czterokrotnie nie zastosował się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a mianowicie:

- w dniu 26 czerwca 2009 r. w C. gm. G. kierował samochodem S. (...) nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego

w Kielcach z dnia 26 lutego 2009 r. sygn. XII K 3089/08 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

- w dniu 6 października 2009 r. w K. kierował samochodem S. (...) nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego

w Kielcach z dnia 26 lutego 2009 r. sygn. XII K 3089/08 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

- w dniu 12 listopada 2009 r. w R. gm. G. kierował samochodem S. (...) nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego

w Kielcach z dnia 26 lutego 2009 r. sygn. XII K 3089/08 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

- w dniu 4 grudnia 2009 r. w R. gm. G. kierował samochodem S. (...) nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego

w Kielcach z dnia 26 lutego 2009 r. sygn. XII K 3089/08 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

tj. o przestępstwa z art. 244 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

IV. w dniu 2 września 2010 roku w B. gm. G. poprzez bicie pięściami i kopanie spowodował u J. K. obrażenie w postaci ran powłok głowy, złamania lewej kości skroniowej z przemieszczenie odłamów, niewielkiego krwiaka nadtwardówkowego, podbiegnięć krwawych

z obrzękami w tkankach miękkich prawej okolicy oczodołowej

i lewego przedramienia, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas przekraczający 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, którą odbył

w okresie od 22 sierpnia 2003 roku do 22 sierpnia 2008 roku, za które był skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 5 września 2006 roku w sprawie za sygn. akt III K 163/05 za przestępstwo z art. 197 § 3 k.k.

i art. 158 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

V. w dniu 24 lipca 2011 roku w K., wbrew przepisom ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość środków psychotropowych w postaci 228 sztuk tabletek ekstazy o łącznej masie 59,92 gram oraz amfetaminy o łącznej masie 8,44 gram,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 roku Nr 179, poz. 1485).

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie sygnatura akt XII K 1092/11 orzekł, co następuje:

I. oskarżonego S. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo

z art. 189§1 kk i art. 158§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk i art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 189§1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

II. oskarżonego S. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. w ramach czynów zarzucanych w pkt III aktu oskarżenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył wobec oskarżonego S. M. postępowanie o czyn polegający na tym, że w dniu 6 października 2009 r.

w K. kierował samochodem S. (...) nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 26 lutego 2009 r. sygn. XII K 3089/08 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, a od pozostałych czynów opisanych w pkt III aktu oskarżenia uniewinnił oskarżonego S. M.,

IV. oskarżonego S. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. oskarżonego S. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U.

z 2005 roku Nr 179, póź. 1485) i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy

z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 roku Nr 179, póź. 1485) wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 roku Nr 179, poz. 1485) orzekł wobec oskarżonego S. M. przepadek substancji psychotropowych, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 754, poz. 9-10,

VII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 roku Nr 179, póź. 1485) orzekł wobec oskarżonego S. M. środek karny w postaci nawiązki w wysokości 2000 zł (dwa tysiące) na rzecz Stowarzyszenia (...) w K. na cel bezpośrednio związany ze zwalczaniem

i zapobieganiem narkomanii,

VIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego S. M. w pkt I, II, IV i V wyroku kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego S. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3000 zł (trzy tysiące) tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych i na podstawie art. 624 § k.p.k. zwolnił oskarżonego w pozostałej części od zapłaty tych kosztów, którymi

w tym zakresie obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego S. M., który na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w pkt I, II, IV, V, VI, VII, VIII, IX na korzyść oskarżonego

i rozstrzygnięciu temu zarzucił w zakresie pkt I zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 kpk i art. 427 § 1 i 2 kpk obrazę przepisów postępowania mających wpływ na jego treść, tj. art. 7 kpk oraz art. 5 § 2 kpk, polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów czynionej

z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, poprzez danie wiary w pełni zeznaniom pokrzywdzonego E. L., iż oskarżony pozbawił go wolności, podczas gdy z pozostałego materiału dowodowego, w tym z wyjaśnień S. M. wynika, że oskarżony jedynie dopuścił się pobicia pokrzywdzonego, a nadto E. L. miał zachowaną swobodę wyrażenia własnej woli i pokierowania swoim postępowaniem, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżony umyślnie pozbawił wolności pokrzywdzonego, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przypisanie mu popełnienia opisanego w pkt I skarżonego orzeczenia czynu. Ponadto, z dalece idącej ostrożności procesowej, na wypadek, gdyby Sąd Okręgowy nie podzielił powyższych zarzutów, dodatkowo na podstawie art. 427 § 1-2 kpk i art. 438 pkt. 4 kpk zarzucił rażąca surowość orzeczonej wobec oskarżonego S. M. kary, w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności w sytuacji, w której ze względu na stopień społecznej szkodliwości czynu, związek pomiędzy przestępstwami, stopień przyczynienia się pokrzywdzonego, występujący po stronie oskarżonego szczególnie uzasadniony przypadek, jak i cele kary jakie powinna osiągnąć w stosunku do osoby oskarżonego, wystarczającym było wymierzenie kary w mniejszym wymiarze.

W zakresie pkt II zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 kpk

i art. 427 § 1 i 2 kpk zarzucił obrazę przepisów postępowania mających wpływ na jego treść, tj. art. 7 kpk oraz art. 5 § 2 kpk, polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów czynionej z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, poprzez danie wiary w pełni zeznaniom E. L., iż oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy należących do pokrzywdzonego, podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że opisane w zarzucie rzeczy

w ogóle były w samochodzie V. (...) należały do pokrzywdzonego, nadto, że oskarżony miał jakikolwiek kontakt z tymi rzeczami, nadto, że dokonał tego czynu umyślnie, jak również nie wskazuje motywu działania oskarżonego, co

w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżony dokonał zaboru rzeczy opisanych aktem oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przypisanie mu popełnienia opisanego w pkt II aktu oskarżenia czynu, co miało wpływ na treść orzeczenia. W zakresie pkt IV zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 kpk i art. 427 § 1 i 2 kpk zarzucił obrazę przepisów postępowania mających wpływ na jego treść, tj. art. 7 kpk oraz art. 5 § 2 kpk, polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów czynionej

z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, poprzez danie wiary w części zeznaniom J. K., iż oskarżony dopuścił się jego pobicia, podczas gdy materiał dowodowy, w szczególności zeznania pokrzywdzonego złożone przed Sądem, nie pozwalają na przyjęcie, że oskarżony dokonał tego czynu, nadto materiał dowodowy nie wskazuje motywu działania oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżony pobił J. K., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego

w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przypisanie mu popełnienia opisanego w pkt IV aktu oskarżenia czynu, co miało wpływ na treść orzeczenia.

W zakresie pkt V zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 438 pkt. 4 kpk

i art. 427 § 1 i 2 kpk zarzucił rażąca surowość orzeczonej wobec oskarżonego S. M. kary, w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności, w której ze względu na stopień społecznej szkodliwości czynu, występujący po stronie oskarżonego szczególnie uzasadniony przypadek, jak i cele kary jakie powinna osiągnąć w stosunku do osoby oskarżonego, a także przyznanie się samego oskarżonego, wystarczającym było wymierzenie kary w mniejszym wymiarze oraz środka karnego - nawiązki w wysokości 2000 zł mimo, iż sytuacja finansowa oskarżonego powoduje to, iż środek ten w takiej postaci odznacza się ponad normowaną surowością dla oskarżonego.

Ponadto, z dalece idącej ostrożności procesowej, na wypadek, gdyby Sąd Okręgowy nie podzielił powyższych zarzutów, dodatkowo na podstawie art. 427 § 1-2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk zarzucił rażącą surowość orzeczonej wobec oskarżonego S. M. kary łącznej, w wymiarze 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, w której ze względu na stopień społecznej szkodliwości czynu, związek pomiędzy przestępstwami, występujący po stronie oskarżonego szczególnie uzasadniony przypadek, jak i cele kary jakie powinna osiągnąć w stosunku do osoby oskarżonego, wystarczającym było wymierzenie kary w mniejszym wymiarze.

Z uwagi na powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 k.p.k. obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie S. M. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Podniesione zarzuty są chybione i nie zasługiwały na uwzględnienie.

Co do czynu przypisanego w punkcie I wyroku.

Nie jest zasadny zarzut obrazy przepisów postępowania art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. nakazuje uwzględniać na korzyść oskarżonego okoliczności nie dające się usunąć. Tak, więc obraza tego przepisu mogłaby mieć miejsce jedynie w przypadku, gdyby Sąd I instancji takie wątpliwości powziął, lub powinien powziąć i nie rozstrzygnął ich na niekorzyść oskarżonego. Obrońca oskarżonego w apelacji nie wskazuje natomiast, jakie to miałyby być wątpliwości w rozumieniu wskazanego wyżej przepisu. Odmienna wymowa depozycji różnych grup świadków, czy też oskarżonego, co do zasady nie stanowi wątpliwości nie dających się usunąć, albowiem mogą i powinny one być usunięte w ramach swobodnej oceny sędziowskiej. W przedmiotowej sprawie z zeznań pokrzywdzonego, a także świadka P. G., w sposób niebudzący wątpliwości wynika przebieg wydarzeń ustalony przez Sąd Rejonowy, a więc nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k.

Chybiony jest również zarzut obrazy art. 7 k.p.k. Sąd meriti wbrew argumentacji zawartej w apelacji, dokonał całościowej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego, która to ocena nie zawiera jakichkolwiek błędów natury faktycznej i logicznej. Analiza dokonana przez Sąd I instancji jest nadto zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy życiowej. Swoje stanowisko Sąd a quo szczegółowo przedstawił w uzasadnieniu wyroku spełniającym wymogi art. 424 § 1 k.p.k., nie może być więc mowy o dowolności oceny. Apelacja stanowi de facto wyłącznie polemikę z tą oceną, a w konsekwencji ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Autor apelacji odwołując się do wskazań wiedzy życiowej i doświadczenia życiowego nie wskazuje w jakim konkretnie zakresie ocena dokonana przez Sąd I instancji, miała być z tymi zasadami sprzeczna. Skarżący w praktyce odwołuje się wyłącznie do wyjaśnień oskarżonego, próbując przekonać, że brak świadomości po stronie pokrzywdzonego, wynikający z pobicia, miałby świadczyć o nie wyczerpaniu przez oskarżonego znamion przestępstwa pozbawienia wolności. Jednocześnie pomija szereg okoliczności wynikających wprost z zeznań pokrzywdzonego E. L., które w sposób niebudzący wątpliwości przekonują, iż oskarżonemu oprócz zamiaru pobicia pokrzywdzonego, towarzyszył zamiar pozbawienia go wolności. Skarżący nie dostrzega, że sprawcy przez okres około 2 godziny, gdy jeździli autem z pokrzywdzonym, dwukrotnie doprowadzali go do utraty przytomności, że zdjęli mu buty i skarpetki, a nadto opuścili mu spodnie. Nie dostrzega również, że pokrzywdzony ostatecznie opuścił samochód, bynajmniej nie drzwiami, lecz poprzez uszkodzoną tylną klapę w pojeździe, ratując się ucieczką do najbliższego domu prosząc o pomoc. Wyrazem dezynwoltury obrońcy oskarżonego, jest twierdzenie, iż tego rodzaju okoliczności nie świadczą o fakcie przetrzymywania pokrzywdzonego w samochodzie bez jego woli i zgody, a w konsekwencji o tym, aby tego rodzaju zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion występku z art. 189 § 1 k.k.

W takim stanie rzeczy oczywiście chyby jest także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który to zarzut został skonstruowany jako konsekwencja zarzutu obrazy przepisów postępowania. Skarżący nie wykazuje przy tym żadnych innych konkretnych uchybień zasadom logicznego rozumowania lub wskazaniom wiedzy życiowej mogących mieć wpływ na treść wyroku.

Nie jest zasadny również zarzut rażącej surowości kary jednostkowej wymierzonej za przestępstwo kwalifikowane z art. 189 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na wymiar kary, co wynika z motywów wyroku i ukształtował ją w sposób współmierny. Słusznie zwrócił uwagę, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona dwóch przestępstw, że działał z zamiarem bezpośrednim, że jego zachowanie było wcześniej przemyślane, a postępowanie wobec pokrzywdzonego nacechowane brutalnością. Nadto trafnie wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego i skazanie w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. Uwzględnił również pobudki które kierowały sprawcą, a mianowicie zazdrość (nieuzasadnioną) o dziewczynę.

Apelujący kwestionując wymiar kary podnosi argumenty, które są w pewnym zakresie oczywiście bezzasadne, a w pewnym nie do końca zrozumiałe. I tak wskazuje jakoby rażąca surowość kary miała wynikać ze stopnia społecznej szkodliwości czynu, przy czym nigdzie w apelacji nie kwestionuje ustalenia Sądu a quo, że stopień ten jest wysoki (k.1128). Skoro tak, to niewątpliwie argument ten jest chyby. Dalej autor apelacji powołuje się na związek pomiędzy przestępstwami (k. 1222). W sytuacji, gdy jest to zarzut dotyczący kary jednostkowej za jeden czyn, to oczywistym jest, że polega on na nieporozumieniu, lub omyłce wynikającej ze skopiowania zarzutu dotyczącego kary łącznej (k.1224). W stopniu rażącym bezzasadny jest argument o stopniu przyczynienia się pokrzywdzonego. Skarżący nie wyjaśnia w apelacji na czym przyczynienie się pokrzywdzonego miało polegać zwłaszcza, że apelujący nie kwestionuje ustalenia, iż E. L. nie był chłopakiem dziewczyny o którą był zazdrosny oskarżony. Nawet jeśli przyjąć, że tak mogło być, to nadużyciem, szkodliwym w odbiorze społecznym, jest twierdzenie Pana mecenasa

o przyczynieniu się pokrzywdzonego do pobicia i pozbawienia go wolności. Niezrozumiałym jest następny argument o występującym po stronie oskarżonego szczególnie uzasadnionym przypadku. Skarżący nie rozwija swej myśli w uzasadnieniu apelacji, dlatego też trudno domniemywać o jak szczególny przypadek po stronie oskarżonego chodzi. Trudno również doszukać się pozytywnego wpływu dla oskarżonego na wymiar kary w tym, że wcześniej znał się z pokrzywdzonym i nie miał z nim zatargów. Okoliczność ta świadczy chyba o czymś zgoła przeciwnym niż to wywodzi obrońca. Wreszcie kwestie związane z pobudkami oskarżonego, uczuciem do kobiety, zazdrością która była motywacją do takiego zachowania zostały w stopniu wystarczającym omówione i uwzględnione przez Sąd I instancji. Sąd Okręgowy nie dostrzega, aby ta okoliczność mogłaby mieć tego rodzaju decydujący wpływ na wymiar kary, aby uznać, iż orzeczona kara 3 lat pozbawienia wolności była karą rażąco niewspółmiernie surową.

Co do czynu przypisanego w punkcie II wyroku.

Nie jest zasadny zarzut obrazy przepisów postępowania art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. Wszystkie uwagi ogólne, które dotyczą art. 5 § 2 k.p.k., a które poczyniono wyżej mają odniesienie również do przedmiotowego zarzutu.

W tym przypadku nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. skoro rodzaj, ilość i wartość zagarniętego mienia ustalono na podstawie zeznań pokrzywdzonego. Skuteczny ewentualnie mógłby być jedynie zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. kwestionujący, tak też jest w niniejszej sprawie, wiarygodność zeznań E. L..

Odnosząc się jednak do tego zarzutu w żadnym razie nie można zgodzić się ze skarżącym, iż ocena depozycji pokrzywdzonego w tym zakresie jest nieprawidłowa. Nie są przekonujące wywody obrońcy oskarżonego, gdy doszukuje się niewiarygodności zeznań pokrzywdzonego w tym, że jest rozżalony na oskarżonego po tym jak został pobity. Żal pokrzywdzonego do sprawcy przestępstwa jest naturalnym uczuciem towarzyszącym praktycznie każdemu czynowi zabronionemu o charakterze materialnym. Wywodzenie z tego faktu kłamliwości zeznań pokrzywdzonego jest nieuprawnione i Sąd Odwoławczy tego sposobu rozumowania nie podziela. Jeśli tak, to nie ma jakichkolwiek racjonalnych powodów, aby odmówić wiary pokrzywdzonemu, co do rodzaju, ilości i wartości mienia zagarniętego w krytycznym czasie

i miejscu. Analiza okoliczności całego zdarzenia poprzez pryzmat zasad logicznego rozumowania i wskazań wiedzy życiowej wyklucza, aby zaboru przedmiotów- przypisanego oskarżonemu i współsprawcy, dopuściła się inna postronna osoba.

W takim stanie rzeczy oczywiście chybiony jest także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który to zarzut został skonstruowany jako konsekwencja zarzutu obrazu przepisów postępowania. Skarżący nie wykazuje przy tym żadnych innych konkretnych uchybień zasadom logicznego rozumowania lub wskazaniom wiedzy życiowej mogących mieć wpływ na treść wyroku.

Co do czynu przypisanego w punkcie IV wyroku.

Również odnośnie tego czynu zarzuty obrazu przepisów postępowania art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. nie są zasadne. Podobnie jak to miało miejsce, co do czynów z pkt I i II wyroku zarzut obrazu art. 5 § 2 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny. Także w tym przypadku nie mamy do czynienia z wątpliwościami niedającymi się usunąć w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. Ustalenia faktyczne opierają się, bowiem na ocenie zeznań pokrzywdzonego J. K. oraz świadków, a więc prawidłowość rozstrzygnięcia musi być skontrolowana poprzez pryzmat zasad z art. 7 k.p.k. Wprawdzie depozycje pokrzywdzonego są na różnych etapach postępowania odmienne, tym niemniej Sąd I instancji trafnie ocenił, posiłkując się również zeznaniami J. S., E. K.,

a także częściowo M. P. i D. B., że prawdziwą i oddającą faktyczny przebieg wydarzeń jest relacja J. K. złożona w postępowaniu przygotowawczym. Analiza tych dowodów, a także wyjaśnień oskarżonego oraz świadków wspierających jego linię obrony, została szczegółowo przedstawiona w motywach zaskarżonego wyroku na k. 1206-1211, a Sąd Okręgowy w całości tę ocenę akceptuje. Nie ma, więc potrzeby przytaczania tych samych słusznych argumentów. Z kolei argumenty apelującego podkreślające wątpliwości i niekonsekwencje w zeznaniach pokrzywdzonego, nie mogą podważyć oceny Sądu Rejonowego. Skarżący traktuje materiał dowodowy wybiórczo, nie dostrzegając jego wymowy jako całości.

Oczywiście bezzasadny jest również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skoro zarzuty procesowe mające uzasadniać ten zarzut nie zostały uwzględnione, a skarżący nie wykazuje innych uchybień.

Co do czynu przypisanego w punkcie V wyroku.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest w stopniu oczywistym bezzasadny. Abstrahując od braku wskazania w apelacji, jaki pozytywny wpływ na wymiar kary ma stopień społecznej szkodliwości czynu, który przecież został ustalony przez Sąd meriti jako duży i na czym ma polegać szczególnie uzasadniony przypadek, to trzeba zauważyć, że przestępstwo przypisane oskarżonemu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone jest karą, której dolna granica wynosi jeden rok. Tak, więc kara pozbawienia wolności została wymierzona oskarżonemu w dolnej granicy zagrożenia i bezprzedmiotowym jest wniosek o jej złagodzenie. Jeśli natomiast idzie o wysokość nawiązki, to w żadnym razie kwota 2000 złotych nie jest wygórowana jeśli uwzględnimy z jednej strony dużą wartość czarnorynkową środków odurzających zabezpieczonych u oskarżonego, a z drugiej strony jego sytuację finansową i rodzinną. Ma on wprawdzie na utrzymaniu syna, ale jest kawalerem i nie ma obiektywnych przeszkód do uzyskiwania dochodów z legalnych źródeł.

Co do orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności.

Również w tym zakresie zarzut rażącej niewspółmierności kary jest w stopniu oczywistym chybiony.

Na wstępie należy przypomnieć, że przy orzekaniu kary łącznej nie ma już znaczenia stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów i stopień winy, które to okoliczności mają znaczenia przy wymiarze kar jednostkowych.

Decydujący jest natomiast związek podmiotowo- przedmiotowo- czasowy pomiędzy czynami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu.

W przedmiotowej sprawie łączeniu podlegają kary pozbawienia wolności- 3 lat, 8 miesięcy, 10 miesięcy i 1 roku. Granice wymiaru kary łącznej wynoszą, więc od 3 lat do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W sytuacji, gdy oskarżony dopuścił się przestępstw w różnych miejscach, na przestrzeni blisko 10 miesięcy, przeciwko różnym pokrzywdzonym, przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, a mianowicie przeciwko wolności, mieniu oraz

życiu i zdrowiu, w tym wynikających z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to wymiar kary 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji, ale bliżej zasady absorpcji, w żadnym razie nie może być uznany za rażąco surowy. Sąd Okręgowy nie dostrzega, wbrew sugestiom skarżącego żadnych szczególnych okoliczności mogących mieć istotny wpływ na dalsze łagodzenie kary łącznej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k.

w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

SSO Tomasz Nowak SSO Krzysztof Sajtyna SSO Klaudiusz Senator